

РЕШЕНИЕ

№ 4780

гр. София, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4424** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] – С., представлявано от пълномощник адв. Г., срещу Решение № 000030-3469 от 04.04.2022г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. Жалбоподателят твърди, че притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], [улица]. Искането за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати било заведено с входящ номер № 000030-5941/27.07.2020 г. по регистъра на Държавната комисия по хазарта и следвало да бъде разгледано по правилата на § 86 (1) (изм. ДВ, бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г.) от Закона за хазарта. По искането от страна на изпълнителния директор на НАП било постановено Решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030 - 1326/22.04.2021 г. След постановяване на решението, като условие за издаване на удостоверение за издаден лиценз, било

изискано от дружеството от страна на НАП плащането на държавна такса размер на 25 000лв. на основание чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта, която била платена от дружеството. В следствие било поискано от изпълнителния директор на НАП възстановяване на недължимо платената такса, по повод на което е постановено оспореното решение. Жалбоподателят счита, че решението не е съобразено с материалния закон, поради което прави искане съдът да го отмени и да разпореди на изпълнителния директор на НАП да върне на жалбоподателя недължимо платените държавна такса. Претендират разноските по делото – за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна по съображения, че таксата по ал. 6 се дължи кумулативно с таксата по ал. 1 на чл. 30 от ЗХ. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За издаване на лиценз на [фирма] за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес: [населено място], обл. С. З., [улица] във връзка с Решение № 000030 -1326/22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП от страна на дружеството са платени следните държавни такси:

1. Държавна такса по чл. 30, ал.1 от Закона за хазарта във вр. с чл. 3, ал. 1 т. 4, буква “в“ от ТТЗХ (за издаване на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза) - в размер на 7 500 лв.
2. Държавна такса по чл. 30, ал. 6 изречение първо (в зависимост от срока на издадения лиценз) - 25 000 лв. при срок на лиценза за 5 години.

С искане вх. № 26-Е-142 от 16.02.2022г. до НАП от името на дружеството е поискано възстановяване на една от платените такси – тази в размер на 25 000лв. като недължимо платена. По този повод е постановено оспореното решение на изпълнителния директор на НАП. С него е постановен отказ да връщане на сумата по съображения, че таксата е била дължима. В мотивите на решението е посочено, че

дължимите такси за издаване на лиценз в случая са били две – по чл. 30, ал. 1 и по ал. 6 от ЗХ, които ответникът е бил длъжен да събере преди да издаде удостоверение на жалбоподателя за издадения лиценз. Обосновава се, че нормата на § 86, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗХ не е изключва дължимостта на таксата по ал. 6 в конкретния случай, защото таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ не е изискване, а условие за издаване на лиценза. Още повече, че решението за издаване на лиценза било издадено и влязло в сила след изменението на закона в ДВ, бр. 69/2020 г. Решението е съобщено на 05.04.2022г. Жалбата срещу него е подадена на 13.04.2022г.

Фактите по делото не са спорни, спорът е материално правен и се свежда до това дължима ли е била платената такса по чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при липса на съществени процесуални нарушения, но в несъответствие с материалния закон. Основанията за този извод са следните:

Съобразно правилото на чл. 46 от ЗДТ недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Това са таксите, по които не е образувано производство, надвнесените такси, внесени такси без да е налице основание за тяхно заплащане и таксите, които са събрани, въпреки че страната е била освободена от заплащането им.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите.

В ал. от 3 до ал. 6 от закона са предвидени различни хипотези, при които се събират кумулативно и други такси, различни от таксите по ал. 1. В частност, нормата на чл. 36, ал. 6 ЗХ предвижда, че за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000

жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева.

Разпоредбата на ал. 7 на чл. 30 урежда, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Облагането с алтернативен данък на данъчно задължени лица за извършвани от тях специфични дейности, е уредено в Част пета "Алтернативни данъци" от ЗКПО, в която се съдържа Глава "Тридесет и втора", регламентираща данък върху хазартна дейност. Раздел V от тази глава регламентира размер, деклариране и внасяне на данък върху хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино. От нормите на ЗКПО следва, че жалбоподателят като организатор на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала е данъчно задължено лице, което дължи този алтернативен данък за тази си дейност, т. е. попада в кръга на лицата, които според чл. 30, ал. 7 от ЗХ дължат само таксите, определени в чл. 30, ал. 1 от ЗХ.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че на основание чл. 30, ал. 7 от ЗХ, жалбоподателят е бил длъжен да заплати само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, но не и тази по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, поради което и въпросът относно дата на възникване на подобно задължение, респективно приложението на § 86 от преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗХ, по отношение на него не стои. Заплатената такса по чл. 36, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева е недължимо платена от жалбоподателя и подлежи на връщане. А. на ответника, че нормата на ал. 7 е мълчаливо отменена, не се споделя от съда. Касае се норма, която изключва приложението на ал. 6 от закона, т.е. на дължимостта на таксата по ал. 6 и отмяната ѝ следва да е изрична, което се извежда от принципа за законоустановеност на данъците и таксите, събирани от държавата, прокламиран в чл.60 от Конституцията на Р. България.

Оспореното решение е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне по искането на дружеството за възстановяване на таксата в размер на 25 000лв., при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

При този изход на спора следва да се постави на обсъждане претенцията на

жалбоподателя за разноски за внесената държавна такса от 50 лв. и платеното по банков път адвокатско възнаграждение в размер от 1300 лв. съгласно платежно нареждане. Възражението за неговата прекомерност с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото е неоснователно, доколкото уговореното и платено възнаграждение е в размер с 20лв. над минимума, предвиден в чл. 8, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 143, ал.1 НАП следва да бъде осъдена да плати на дружеството жалбоподател направените разноски в размер на 1350лв., от които 50лв. за държавна такса и 1300лв. за адвокатски хонорар.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ и чл. 143, ал.1 от АПК, 15-ти състав на Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] – С., представлявано от пълномощник адв. Г., Решение № 000030-3469 от 04.04.2022г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

ВРЪЩА преписката по искане вх. № 26-Е-142 от 16.02.2022г. на [фирма] – С. до НАП, за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] – С.,[жк], [улица] сумата от 1350 лв. разноски по делото, от които 50лв. за държавна такса и 1300лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: